

Carole King i James Taylor

ANTONI BASSAS, corresponsal de TV-3 als EUA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27 de juny del 2010

Tenint en compte que ella en té 68 i ell 62, probablement jo era dels més joves entre el públic. Al matí, ja havia tingut un avís del que m'esperava quan parlant amb un il·lustrat col·lega de Barcelona li dic: «Aquesta nit vaig a veure Carole King i James Taylor.» Silenci. «Sí home, el de You've got a friend.» «Vols dir els de You've got a friend in me?» «No home, no, aquesta que dius és la cançó de Toy Story.» Al final, després d'uns esforços de memòria me la taral·leja. És clar, la cançó ja té 39 anys.

Veig moltes parelles de classe mitjana (en el supòsit que això encara existeixi a la Nord-amèrica de la postcrisi del «compri ara, pagui-ho mes tard»), amb aspecte de progres, que escolten la NPR i voten demòcrata. En suport de les meves suposicions, minuts abans que s'apaguin els llums apareixen per la pista l'Speaker del Congrés, Nancy Pelosi (70), i l'esposa del vicepresident Biden, Jill Jacobs (59). Més sabates que xanquetes i un aire com si fóssim al Grec.

Apareixen Carole King i James Taylor sobre un escenari circular i rodant que han instal·lat al mig del pavelló. En el meu record, ella era una jove que em mirava des de la portada d'un LP, asseguda al costat d'una finestra, amb una melena rossa i arrissada, texans, jersei de llana, els peus descalços i un gat en primer terme. Ara és més aviat Montserrat Carulla amb tocs de Marina Geli. Ha envellit espectacularment bé. La mateixa melena, més curta, i botes amb talons d'agulla. Ja no conserva la veu fresca de fa quaranta anys i sona una mica esquerdada, però quan

deixa el piano i es desmelenava amb el You make me feel like a natural woman aconseguí fer posar dret el públic.

Ell té les faccions d'un Miquel Roca de metre noranta i el desmanegament de John Cleese. La veu és la mateixa que sonava als discos de vinil que punxaven a la mítica RJ2. James Taylor té aquella mena de timbre de veu que, sense semblar res de l'altre món, et crea un món interior. Es mou per l'escenari amb passos convalescents, i somriu als aplaudiments com si encara l'astorés el seu èxit. Quan fa sonar a la guitarra els primers acords de Carolina in my mind, allò s'ensorra.

Carole King i James Taylor estan de gira per tot Estats Units amb aquest concert que porta per títol Troubadour Reunion. Més de dues hores de cançons, ara tu, ara jo, ara tots dos, amb acompanyaments vocals i una impecable banda instrumental lleugera. Sentir-los i tornar enrere en el temps és tot u. Els seus himnes per a agnòstics capturen l'esperit d'aquella Amèrica dels setanta, desorientada per la barreja de benestar i violència, de Vietnam i Apol·lo 11. Ho fan amb l'ofici dels grans artistes, segons la fórmula de cançó descoberta per Josep Maria Espinàs: «Una mica de lletra i una mica de música».

Com era de preveure, deixen per al final el You've got a friend, servida amb molt poc sucre. Mans agafades, llàgrimes i mocadors. Sentint com la canten els assistents, és clar que a la motxilla invisible tots hi portem una feixuga col·lecció de fracassos i pors. «Ses coses no són fàcils per a ningú dins aquest iglú», que diuen els Antònia Font.

Al final, quinze mil persones acomiadem el duo amb una apoteòsica versió de How sweet it is (be loved by you). Lletres per entendre's un

mateix, música per curar les ferides. Una pau senzilla m'acompanya fins a casa.